

idet vi anse det for at være til allerstørste Skade og Fortræd for vort Fædreland, hvis denne Sag gennemføres i den Skikkelse, som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen) nu igen i Dag her i Salen har betegnet som sindssyg. At betegne en Ordning, som afgjort skal hvile paa den Forudsætning, at København skal være en befæstet By til den ene Side, men en aaben By paa den anden Side, som sindssyg, det er vist meget træffende. Det siger sig derfor selv, at naar man tager sin Opgave som Rigsdagsmand med Samvittighedsfuldhed, da maa man være ivrig for at standse den hele Sag, og ingen har Berettigelse til at kalde dette „politisk Sport“.

Der er dernæst ogsaa den Grund til at søge hele Sagen standset, at det jo er en ganske afgjort Ting, at hvis den gennemføres i den foreliggende Skikkelse, saagennemføres den ikke blot imod Flertallet af den danske Vælgerbefolkning, men saa at sige imod hele den danske Vælgerbefolkning. Der er i dette Øjeblik i den danske Vælgerbefolkning neppe 25,000 Vælgere, som ville erklære, at de ere tilfredse med, at denne Ordning bliver gennemført. (Stemmer: Der er ikke een!) Jeg sætter Tallet meget højt, naar jeg siger 25,000. Imidlertid udtalte den højtærede Forsvarsminister forleden — det var den 21. September — oppe i Landstinget, at denne Sag skal uden Forbehold lægges over i den almindelige Vælgerbefolknings Haand, og hvad der skal naas i denne Sag som i enhver anden Sag, skal naas gennem Valgdagen. Men skal der gennem Valgdagen naas noget denne Sag vedrørende, saa er det ganske simpelt nødvendigt, at vi faa en ny Valgdag, inden Sagen afgøres paa den her foreslaaede Maade. Vi havde ved anden Behandling stillet Forslag om, at denne Sag skulde gøres til Genstand for en Folkeafstemning, inden den kom til endelig Afgørelse, og det havde været rimeligt, om man fra Regeringspartiernes Side havde stemt for dette. Det vilde have været i Overensstemmelse med, hvad Forsvarsministeren har udtalt i Landstinget, og vilde være i Overensstemmelse med, hvad det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (H. O. V. Madsen), som nu tilhører 11-Mands Gruppen, har udtalt, da han var Forsvarsminister, idet han da udtalte, at enhver Forsvarsordning, der ikke havde Folkets Tillid, var det uheldigt at gennemføre. Gennemføres imidlertid den foreslaaede Forsvarsordning nu, er det en Forsvarsordning,

som i allerhøjeste Grad savner Tillid i den danske Vælgerbefolkning. Den burde derfor ikke gennemføres her i Tinget. Men hvis den blev gennemført her i Tinget, burde det i alt Fald kun være paa Betingelse af, at den skulde godkendes igennem en Folkeafstemning.

Men den højtærede Forsvarsminister stillede sig oppe i Landstinget paa en højt forunderlig Maade paa dette Punkt. Han sagde den 21. September, at Sagen skal afgøres nu, saadan at Vælgerne faa en Følelse af, at for Fremtiden skal det være dem, der afgøre, hvad der skal ske — det er dem, der skulle afgøre, hvad der skal ske i 1922. I 1909 loves der Vælgere, at de skulle have Lov til at bestemme, hvad der skal afgøres til den Tid. Men nu skal der træffes en Afgørelse lige stik imod Vælgerne. Sagen er jo nemlig den, at det nu til Behandling foreliggende Forslag har aldrig nogen Sinde været fremme til en Valgdags Afgørelse. Da vi sidst gik til Valg, var det paa Grundlag af den daværende Forsvarsministers Forslag, paa Grundlag af „den døde Mus“, men den er jo baade død og begravet for længe siden. Den tales der ikke mere om. Det, der nu foreligger, har aldrig været ude til en Valgdags Prøvelse. Der var ikke et eneste Medlem af Reformpartiet, der under den sidste Valgagitation talte noget som helst om, at Landbefæstningen skulde blive liggende. Det, der blev lovet Vælgerne af dem alle, var, at Københavns Landbefæstning skulde blive lagt ned. Men nu skal den altsaa blive liggende. Det, der her er Tale om, betyder i Realiteten, at den skal blive liggende, saa længe den overhovedet kan blive liggende, for om 12½ Aar vilde jo Bebyggelsesforholdene i København have udviklet sig saaledes, at det siger sig selv, at der til den Tid maa tages forandrede Bestemmelser med Hensyn til Landbefæstningen, saa det, der her træffes Bestemmelser om, er udelukkende det, at man opretholder Københavns Landbefæstning for saa langt et Aaremaal, som der overhovedet kan være Tale om, at der er Gnist af Forsvarsstyrke i denne Landbefæstning. Men at gennemføre det nu imod det aldeles overvejende Vælgerflertal, det er en Fremgangsmaade, som ikke er stort bedre end den Regeringsprovisorisme, ved Hjælp af hvilken man i sin Tid byggede Fæstningen. Regeringsprovisoriet fremtraadte ogsaa formelt i lovlige Former, og naar Rigsdagen gaar til at vedtage en Bestemmelse lige stik imod det store Flertal af